

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 23ης Οκτωβρίου 1998 ***

Στην υπόθεση T-609/97,

Regione Puglia, εκπροσωπούμενη από τους Francesco Rosi και Antonio Campagnola, δικηγόρους Ρώμης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Penning και συνεργάτες, 31, Grand-rue,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Francesco P. Ruggeri Laderchi, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

και

Βασιλείου της Ισπανίας,

καθών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1979/97 της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 1997, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1996/97, της εκτιμώμενης παραγωγής ελαιολάδου καθώς και του ποσού της μοναδιαίας ενισχύσεως στην παραγωγή που μπορεί να προκαταβληθεί (ΕΕ L 278, σ. 12),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τον R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, τη V. Tiili και τον P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο και διαδικασία

- 1 Το άρθρο 5 του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966, περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33, στο εξής: βασικός κανονισμός), ο οποίος τροποποιήθηκε κατ' επανάληψη, καθιέρωσε ενίσχυση στην παραγωγή ελαιολάδου. Κατά τη διάταξη αυτή, το Συμβούλιο καθορίζει την ανώτατη ποσότητα ελαιολάδου για την οποία ισχύει η ενίσχυση, της οποίας ενισχύσεως το ποσό μειώνεται ανάλογα όταν η παραγωγή υπερβαίνει την εν λόγω ποσότητα.

- 2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2261/84 του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1984, για τον καθορισμό των γενικών κανόνων σχετικά με τη χορήγηση ενισχύσεως στην παραγωγή ελαιολάδου και στις οργανώσεις παραγωγών ελαιολάδου (ΕΕ L 208, σ. 3, στο εξής: κανονισμός εφαρμογής), ο οποίος τροποποιήθηκε κατ' επανάληψη, ορίζει ότι η Επιτροπή καθορίζει, πριν από την 1η Ιουλίου, για την τρέχουσα περίοδο εμπορίας την εκτιμώμενη παραγωγή και το ποσό της δυναμμένης να προκαταβληθεί μοναδιαίας ενισχύσεως στην παραγωγή.
- 3 Ο κανονισμός (ΕΚ) 1979/97 της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 1997 (ΕΕ L 278, σ. 12, στο εξής: επίμαχος κανονισμός), καθόρισε για την περίοδο εμπορίας 1996/97, βάσει των στοιχείων που ανακοίνωσαν τα κράτη μέλη, την εκτιμώμενη παραγωγή ελαιολάδου καθώς και το ποσό της δυναμμένης να προκαταβληθεί μοναδιαίας ενισχύσεως στην παραγωγή.
- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Δεκεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα άσκησε, βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, την παρούσα προσφυγή κατά της Επιτροπής και του Βασιλείου της Ισπανίας, με αντικείμενο την ακύρωση του επίμαχου κανονισμού.
- 5 Με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Μαρτίου 1998, η Επιτροπή προέβαλε, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου, επί της οποίας η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 8 Μαΐου 1998.
- 6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Απριλίου 1998, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

Αιτήματα των διαδίκων

7 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— να ακυρώσει ολικώς τον επίμαχο κανονισμό ή, επικουρικώς, να τον ακυρώσει κατά το μέρος που αναγνωρίζει ως ορθά τα στοιχεία που προσκόμισε το Βασίλειο της Ισπανίας·

— να λάβει οποιοδήποτε άλλο μέτρο «που το Πρωτοδικείο θα κρίνει σκόπιμο και δίκαιο»·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

8 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής κατά το μέρος που στρέφεται κατά του Βασιλείου της Ισπανίας

9 Δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Πρωτοδικείο είναι προδήλως αναρμόδιο να εκδικάσει την προσφυγή, μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

- 10 Οι αρμοδιότητες του Πρωτοδικείου είναι οι απαριθμούμενες από τις Συνθήκες και από το άρθρο 3 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21). Δυνάμει των διατάξεων αυτών, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να εκδικάζει μόνον προσφυγές ή αγωγές που ασκούνται από φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα οποία συνέστησαν οι Συνθήκες ή οι πράξεις που εκδόθηκαν για την εφαρμογή τους. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να εκδικάσει προσφυγή που ασκήθηκε από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά κράτους μέλους (βλ. τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Μαΐου 1998, T-69/98, Müller κατά Συμβουλίου και Γερμανίας, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 4).
- 11 Επομένως, το Πρωτοδικείο είναι προδήλως αναρμόδιο να εκδικάσει την παρούσα προσφυγή κατά το μέρος που στρέφεται κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, χωρίς να χρειάζεται να την κοινοποιήσει προηγουμένως στο κράτος αυτό.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής κατά το μέρος που στρέφεται κατά της Επιτροπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 12 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφό της αν στηρίζει την προσφυγή ακυρώσεως στο δεύτερο ή στο τέταρτο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης. Στην περίπτωση που η προσφυγή στηρίζεται στο δεύτερο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης, η προσφεύγουσα — κατά την Επιτροπή — στερείται ενεργητικής νομιμοποίησης, καθότι κατ' ουδένα τρόπον δύναται να εξομοιωθεί με κράτος μέλος. Στην περίπτωση που η προσφυγή στηρίζεται στο τέταρτο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης, η προσφεύγουσα δεν πληροί τις κατά τη διάταξη αυτή προϋποθέσεις παραδεκτού, καθόσον ο επίμαχος κανονισμός, ο οποίος είναι φανερό ότι είναι γενικής ισχύος, δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, όποια και αν είναι η νομική της βάση, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

- 13 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι παραδεκτώς στρέφεται κατά του επιμάχου κανονισμού βάσει του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 173 της Συνθήκης, κατόπιν μιας φερομένης «μεταβιβάσεως εξουσιών» εκ μέρους της Ιταλικής Δημοκρατίας, η οποία της ανάθεσε την άσκηση των αρμοδιοτήτων της «όσον αφορά την εκτέλεση κοινοτικών πράξεων», ιδίως δε στον γεωργικό τομέα, παρέχοντας στην προσφεύγουσα, συνεπεία της μεταβιβάσεως αυτής, τη δυνατότητα να «αμφισβητεί» τις πράξεις αυτές «ενώπιον των κοινοτικών δικαστικών αρχών» όταν θεωρεί ότι θίγουν τα συμφέροντά της.
- 14 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η προσφυγή της πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτή τουλάχιστον βάσει του τετάρτου εδαφίου του άρθρου 173 της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, ο επίμαχος κανονισμός έχει τη «φύση αποφάσεως», καθόσον το δυνάμενο να προκαταβληθεί ποσό της μοναδιαίας ενισχύσεως στην παραγωγή, το οποίο απορρέει από την εκτίμηση της παραγωγής ελαιολάδου κάθε σχετικού κράτους μέλους, καθορίστηκε με αναφορά σε «συγκεκριμένο αριθμό παραγωγών». Η προσφεύγουσα θίγεται ατομικά από τον κανονισμό αυτόν, λόγω του «γεωργικού προορισμού» του εδάφους της, όπου η «καλλιέργεια ελαιοδένδρων είναι βασική και αντιπροσωπεύει πάνω από το ένα πέμπτο της χρήσιμης γεωργικής επιφάνειας», με παραγωγή ελαιολάδου που είναι, σε απόλυτους αριθμούς, η μεγαλύτερη σε ολόκληρη την Κοινότητα, ίση με την παραγωγή της Ανδαλουσίας. Συνεπώς, η ενεργητική νομομοποίηση της προσφεύγουσας στηρίζεται στον «εδαφικό χαρακτήρα» του συγκεκριμένου συμφέροντός της να προσβάλει τον επίμαχο κανονισμό, ο οποίος, μειώνοντας την ενίσχυση που μπορεί να προκαταβληθεί, «θίγει την περιφερειακή οικονομία»: το συγκεκριμένο αυτό συμφέρον αντιπροσωπεύει το «άθροισμα των συμφερόντων των παραγωγών» ελαιολάδου και εξατομικεύει την προσφεύγουσα χωρίς να χρειάζεται να τεθεί το ζήτημα αν η προσφεύγουσα είναι άμεσος παραγωγός ελαιολάδου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 15 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει αρκούντως διαφωτιστεί από τη δικογραφία και θεωρεί ότι, κατά συνέπεια, πρέπει να αποφανθεί επί της αιτήσεως χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και χωρίς να διατάξει προηγουμένως τη διεξαγωγή αποδειξέων όπως πρότεινε η προσφεύγουσα.

- 16 Η προσφεύγουσα, ως περιφερειακός φορέας, δεν μπορεί να επικαλεστεί το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, από τη γενική οικονομία της Συνθήκης προκύπτει σαφώς ότι η έννοια του κράτους μέλους, κατά τις διατάξεις περί των ενδίκων προσφυγών, καλύπτει μόνον τις κυβερνητικές αρχές των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και δεν μπορεί να επεκταθεί στις κυβερνήσεις των περιφερειών, όποια και αν είναι η έκταση των αρμοδιοτήτων που τους αναγνωρίζονται (διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1997, C-95/97, Région wallonne κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1787, σκέψη 6, και της 1ης Οκτωβρίου 1997, C-180/97, Regione Toscana κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-5245, σκέψη 6· απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1998, T-214/95, Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-717, σκέψη 28, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουνίου 1998, T-238/97, Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμα στη Συλλογή, σκέψη 42).
- 17 Αντιθέτως, έχοντας βάσει του ιταλικού εσωτερικού δικαίου νομική προσωπικότητα — πράγμα που δεν αμφισβητεί η Επιτροπή —, η προσφεύγουσα μπορεί, κατ' αρχήν, να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κατά το οποίο κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό καθώς και κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.
- 18 Με τον επίμαχο κανονισμό, η Επιτροπή καθόρισε, για την περίοδο εμπορίας 1996/97, την εκτιμώμενη παραγωγή ελαιολάδου καθώς και το δυνάμενο να προκαταβληθεί ποσό της μοναδιαίας ενισχύσεως στην παραγωγή. Αντίθετα με τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο εν λόγω κανονισμός απευθύνεται σε όλους τους εγκατεστημένους στην Κοινότητα παραγωγούς ελαιολάδου που θα μπορούσαν να τύχουν της ενισχύσεως στην παραγωγή και ότι, συνεπώς, δεν υφίσταται κανένα στοιχείο που να καθιστά δυνατό να αναγνωριστεί ότι ο κανονισμός έχει τη «φύση αποφάσεως».
- 19 Όσο για το ζήτημα αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο επίμαχος κανονισμός την αφορά ατομικά καθότι η μείωση της ενισχύσεως που μπορεί να προκαταβληθεί στους παραγωγούς ελαιολάδου έχει σημαντικές κοινωνικοοικονομικές συνέπειες στο

έδαφός της, το οποίο χαρακτηρίζεται από παραγωγή ελαιολάδου που είναι η μεγαλύτερη στην Κοινότητα μαζί με την παραγωγή της Ανδαλουσίας.

- 20 Όμως, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο επίμαχος κανονισμός αφορά, στην ουσία, το ποσό της μοναδιαίας ενισχύσεως στην παραγωγή που μπορεί να προκαταβληθεί στους παραγωγούς ελαιολάδου, από τον Οκτώβριο του 1997, για την περίοδο εμπορίας 1997/98, διατηρουμένης της δυνατότητας ανακτήσεως της τυχόν διαφοράς μεταξύ του προκαταβληθέντος ποσού και του ποσού που θα καθοριστεί οριστικώς στο τέλος της περιόδου εμπορίας. Συνεπώς, ο επίμαχος κανονισμός αφορά τους κοινοτικούς παραγωγούς ελαιολάδου.
- 21 Όπως το Πρωτοδικείο υπενθύμισε πρόσφατα με την προαναφερθείσα διάταξη του *Comunidad Autónoma de Cantabria* κατά Συμβουλίου (σκέψη 49), το γενικό συμφέρον που μια περιφέρεια, ως αρμόδιος φορέας για τα ζητήματα οικονομικής και κοινωνικής φύσεως στο έδαφός της, μπορεί να έχει σχετικά με την επίτευξη ευνοϊκού αποτελέσματος για την ευημερία της περιφέρειας αυτής δεν αρκεί από μόνο του για να θεωρηθεί ότι οι διατάξεις του επίμαχου κανονισμού την αφορούν υπό την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ούτε — κατά μείζονα λόγο — ότι την αφορούν ατομικά (βλ. επίσης, με το αυτό περιεχόμενο, τις διατάξεις του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, C-295/92, *Landbouwschap* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-5003, σκέψη 12, και της 8ης Απριλίου 1981, 197/80, 198/80, 199/80, 200/80, 243/80, 245/80 και 247/80, *Ludwigshafener Walzmühle Erling* κ.λπ., Συλλογή 1981, σ. 1041, σκέψεις 8 και 9).
- 22 Συνεπώς, για το παραδεκτό προσφυγής που ασκήθηκε από περιφερειακό φορέα κράτους μέλους, όπως η *Regione Puglia*, δεν αρκεί να επικαλεστεί ο φορέας αυτός το γεγονός ότι η εφαρμογή, ή η εκτέλεση, κοινοτικής πράξεως είναι ικανή να επηρεάσει κατά γενικό τρόπο τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στο έδαφός του (βλ. την προαναφερθείσα διάταξη *Comunidad Autónoma de Cantabria* κατά Συμβουλίου, σκέψη 50).

- 23 Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της Επιτροπής, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας

- 24 Δεδομένου ότι, αφενός, το Πρωτοδικείο είναι προδήλως αναρμόδιο να εκδικάσει την παρούσα προσφυγή κατά το μέρος που στρέφεται κατά του Βασιλείου της Ισπανίας και, αφετέρου, η ίδια προσφυγή, κατά το μέρος που στρέφεται κατά της Επιτροπής, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη, παρέλκει η απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας υπέρ της Επιτροπής (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα διάταξη Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου, σκέψη 54).

Επί των δικαστικών εξόδων

- 25 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.
- 26 Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι παρέλκει η απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως, ο υποβαλών αίτηση παρεμβάσεως φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Ο υποβαλόν αίτηση παρεμβάσεως φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 23 Οκτωβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. M. Moura Ramos